53e jaar. — Nr 9. — TWEEDE BLAD. — Zaterdag, 20 Januari 1906.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee - - 5 -
Een - - 4 -

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

CONCORDIA. — *Zondag* ***21 Januari 1906****, om* ***3*** *ure,* ***BUITENGEWONE VERTOONING***

La Fille de Roland,

Drama in vier bedrijven, door den Burggraaf H. DE BORNIER, der Fransche Academie. — (Zie het programma in de aankondigingen.)

TONGEREN, DEN 20 JANUARI 1906.

De zegen van eene goede daad.

Ik bevond mij als generaal in een stad van boven-Italië, toen ik eens plotseling midden in een troep menschen terechtkwam, die in de straat te hoop waren geloopen. Eene kinderstem gilde boven het gepraat en geschreeuw der menschen uit en tusschen de menigte door zag ik een knaap die trachte te ontkomen aan de handen van een man, die hem duchtig om de ooren sloeg. Toen ik nabij kwam, week de menigte terug en de oogen des knaaps vestigden zich op mij, zoo smeekend en doordringend, dat het mij door de ziel ging. Ik kon den vragenden blik dezer blauwe oogen niet weerstaan en vroeg met deelneming, wat er aan de hand was. De man die den knaap stevig vasthield en kneep, was een banketbakker, wiens suikerbollen den armen deugniet verlokt en verleid hadden, zoodat hij er een wegkaapte en snel heenliep. De bakker zat hem achter de hielen en greep hem, voor hij ver was. Nu moest hij naar de gevangenis. Ik nam den knaap ter zijde om hem in verhoor te nemen.

— Hoe kunt gij, vroeg ik, u tot snoepen en stelen laten verleiden ?

De knaap, die tot nu toe snikkend en beschaamd voor mij gestaan had, hief trotsch de oogen op en zegde :

— Niet uit snoeplust heb ik gestolen ; ik wilde deze gesnikerde vruchten naar mijne zieke moeder brengen. Zij heeft een zwakke maag en kan bijna niets gebruiken ; dit zou haar goed gedaan hebben.

— Welnu, dan hadt gij er den bakker om moeten vragen.

— Dat is waar, maar ik durfde niet ; en dan vertellen mijne kameraden mij zoo dikwijls, hoe zij allerlei zaken kapen, dat ik het ook wilde beproeven. O, generaal, maak mij toch niet ten schande ; ik bid u, doe mijne arme moeder dat leed niet aan, dat gij mij als dief laat gevangen zetten : zij zou sterven van verdriet.

— Breng mij naar uwe moeder.

— Gaarne, maar ge moet haar niets ervan vertellen, het zou haar leed doen.

Ik maakte de zaak in orde met den bakker, en spoedig bevond ik mij met mijn kleinen geleider in een armzalig dakkamerke, waar in een donker alkoof iemand onbewegelijk in bed lag. Langzaam richtte de gestalte zich op en vroeg, zonder zich om te keeren :

— Waar blijft gij toch zoo lang ? ? Gij zijt reeds drie uren weg geweest.

De knaap antwoorde niet, maar boog over het bed heen en kuste zijne moeder : toen hield hij haar zijne bezitting voor en zegde :

— Zie nu, moeder, dat is nu wat goeds voor u.

— Waar hebt gij dat vandaan ? vroeg zij verbaasd.

— Deze heeft het voor mij gekocht.

Ik had inderdaad het gestolene betaald.

Nu zag de arme vrouw eerst naar mij, en weldra verhaalde zij mij hare lijdensgeschiedenis. Zij was de weduwe van een Zwitsersch soldaat, die door de koorts haar ontrukt was ! hij had haar niets achtergelaten dan een kruisbeeld en een soldatenpak. Ik trachtte haar te troosten, beval de arme dan pastoor der parochie aan, die weldra eenige goede zielen gevonden had om haar te ondersteunen en den knaap ergens onder dak te brengen.

Dertig jaren later moest ik voor zaken weder in de stad terugkeeren, en toen ik op zekeren dag mijn koffie zat te drinken en over straat uitzag, zag ik eene dubbele rei knapen voorbij wandelen. Op mijn vraag, wie zij waren, verklaarde mij de waard :

— Dit zijn jongens, die zonder overleg een misstap gedaan hebben ; een geestelijke is hun voogd en opvoeder en maakt er flinke arbeiders, landbouwers en zelfs onderwijzers van. De geestelijke heeft als huisonderwijzer in Duitschland eenig geld opgespaard, heeft daarbij milde inzamelingen gehouden en voedt nu tachtig zulke jongens in zijn inrichting op.

Toen ik nadere onderzoekingen instelde, bevond ik, dat de geestelijke niemand anders was, dan de knaap, dien ik uit de handen van den banketbakker gered had. Toen ik zijne inrichting bezocht, herkende hij mij met onuitsprekelijke vreugde en verklaarde hij mij :

— Van het uur af, waarop gij mijn redder geweest zijt, had ik slechts eene gedachte : ik zal aan andere doen wat gij mij gedaan hebt. Deze gedachte heb ik met Gods zegen ten uitvoer gebracht en zoo heb ik menigen knaap, die anders verloren zou zijn gegaan, gevormd tot een goed christen en degelijk man.

Lieve meisjes, opgepast !

Gij, die nooit met dronkaards of zelfs met drinkers omgang hebt gehad, ik beklaag u als een slimmerik van deze soort u op het ijs geleid krijgt.

Als hij vóór den trouw u bezocht, dan was hij zoo beleefd, zoo verstandig, zoo ingetogen, zoo vriendelijk, zoo bezorgd ! En nu, wat zult gij verschrikt en daarna verontwaardigd opkijken, als dezelfde jongeling, na een jaartje huwelijksgeluk, op eens weer zijne oude drinkgewoonten hervat en elken avond bijna, half zeven thuis komt.

Ziet gij hem daar aankomen, meer dan twee uren te laat.

Wat glocien zijne wangen en glinsteren zijne oogen ! En zijnen hoed ! hij staat maar op twee haartjes of hangt in den hals, soms gebutst en bevuild. In den hoek van den mond waggelt een plat geknauwd stuk sigaar, terwijl een bruine zeever langs zijne kin op het zijden vest druipt !

Pouah ! hoe vieselijk !

Ziet eens ! hoe gek hij daar staat te doen en wat aardigen klap hij al stotterend verkoopt ; geen woord kan men er van verstaan !

Zijne tong is stijf, zijne handen en lippen beven !... Als hij zijne soep eet bratselt en knoeit hij, gelijk een klein kind en soms..... wil zij den rechten weg niet gaan of kan zij het in de maag maar niet gewoon worden !...

Al, mij ! liefste vrouwkens !...

Ik beklaag u dan, want in zulk geval zult gij getuige zijn van een tooneeltje, dat u zal doen walgen van dien aangebeden lieveling !

Gij zult hem zien verbleeken en na de crisis... als een zwijntje hooren snorken !.... tot de roes over is !

Weet wel, mijne waarde dames, dat dit nog een van de minst erge gevallen is.

Gij hebt ook mannen, die eenen vuilen, of kwaden drank over zich hebben en aan razende beesten gelijk worden !

Opgepast dus ! en geenen drinker gekozen tot levensgezel !

IRMA.

ALLERLEI NIEUWS.

LEESSTATISTIEK. — In België zijn in 1904 niet min dan 2734 boeken verschenen ; in Holland 3403. In Duitschland verschenen 1531 werken over wiskunde en natuurlijke wetenschappen ; 1989 over geneeskunde ; 2403 over politiek en rechtsgeleerdgeid ; 2571 over godgeleerdheid, en werden 3954 letterkundige werken, romans, gedichten, enz. geschreven.

In Engeland verschenen 309 gedichten en tooneelstukken ; 421 almanakken ; 594 handelsboeken en 1731 romans.

In Engeland heeft men 183 bladen, dagelijks verschijnende ; 58 muzikale tijdschriften, 61 geneeskundige en 94 voor sport.

In Italië telt Rome 391 bladen, waarvan 13 dagelijks verschijnen ; Napels 319, waarvan 9 dagelijksche ; Turijn 204, waarvan 5 dagelijksche.

Milanen spant de kroon met 411 bladen waarvan 12 dagelijksche.

—o— *Hoest, verkoudheid, valtingen, keelpijnen.* — *Zekere en spoedige genezing door de uitmuntende* borst Pastil Walthéry. 1 fr. de groote doos.

Depot : Schoofs en Machiels, te Hasselt.
Tongeren: Apotheken Swinkels en Vanderijst.

— EENE VRUCHTBARE STAD. — President Roosevelt is voornemens eene eervolle ondersceiding toe te kennen aan de stad San-Francisco.

Bij de laatste volksoptelling is gebleken dat het de vruchtbaarste stad is der Vereenigde-Staten.

Nergens vindt men zoovele met een talrijk gezin gezegende koppels.

Er zijn 30 huisgezinnen welke elk meer dan 21 kinderen hebben en 65 die er meer dan 8 hebben.

—o— WAAROM vindt men in alle huisgezinnen *ELIXIR DE KEMPENAAR ?* Niet alleen omdat hij door de samenstelling van zuivere suiker en van eene zeer matige dosis gezuiverden alcool den aangenaamsten drank daarstelt die men wenschen kan, maar bovendien en vooral omdat de kostbare eigenschappen van de kruiden die hem zijnen lekkeren smaak geven, er eene echte gezondheidslikeur van maken ; verkrijgbaar bij M. Dans en zuster, Pleinstraat, 24, Tongeren, en bij alle likeurhandelaars.

— DE VERMAARDE BISMARCK. — Een missionnaris deelt mede dat hij op den weg naar Ororututofagosta eene stam Roodhuiden heeft ontdekt die Bismarck aanbidden, als eene godheid.

Verleden jaar was hun oogst sterk bedreigd door droogte. Ze begonnen hunne gewone afgoden te aanbidden, doch zulks hielp toch niets.

De overste der Roodhuiden zag alsdan bij eenen uitgeweken pachter eene beeltenis van den ijzeren kanselier, welke uitgesneden was uit een Duitsch geillustreerd blad.

Hij vroeg den pachter hem de gravure te schenken.

Deze voldeed aan het verzoek. De Indianen droegen ze processiesche wijze naar hunnen tempel.

Weinigen tijd nadien kwam een weldoenderegen hunne landerijen besproeien. Sinds dien wordt Bismarck door de Roodhuiden aangebeden. Ze heeten hem Bimbarko en offeren alle soorten van kruipdieren, welke ze in het land vinden.

—o— HET SCHIJNT dat elke kooper eene schoone geillustreerde kaart nu, met elk bitterpee pak van een 1 kilogr. der Trappisten *Vincart en Zoon*, genomen zal ontvangen.

—o— CINEMATOGRAFEN. — Men komt te koop te stellen schoone salon-cinematografen aan 120 franken, die ook de projectie toelaten van onbeweegelijke tafereelen. Het flikkeren is op het minste herbracht en de grootte van het beeld is enkel beperkt door de sterkte van het gebruikt licht. Voor de professionneelen is er een nieuw pracht Cinemotograaf aan 450 franken, voorzien van al de laatste verbeteringen. Het is bij EDM. BASTIJNS EN Cie, 29 Looierstraat 29 te Antwerpen, dat deze cinematografen zich bevinden.

— HIJ NAM DE MAAT. — Op zekeren dag werd te Lyon een man gevonden, die erg verdiept scheen in eene zonderlinge bezigheid. Hij had een maatstok uit den zak gehaald en maat de hoogte en breedte van de deur eener herberg.

Telkens dat hij gemeten had, sloeg hij de hand aan het voorhoofd en bleef eenige oogenblikken in nadenken verdiept, als zocht hij de oplossing van een moeilijk vraagstuk. Hij scheen echter geene bevredigende oplossing te kunnen vinden en begon dan weer te meten, als om zich te verzekeren, dat hij zich niet vergist had.

Voor de tweede maal was hij weer aan 't meten en 't samengeschoolde volk bekeek lachend dien zonderlinge kerel — een ouden drinkebroer. — Nogmaals sloeg hij de hand aan het voorhoofd en herhaalde eindelijk de luide redeneering, die hem zoolang had bezig gehouden :

Het is toch zoo. Ik had geld, het is daardoor gegaan ; ik had meubelen, ze zijn daar door gegaan ; ik had velden en weiden, ze zijn daar door gegaan, en toch is die deur nog geen twee meters hoog. Alles wat ik had : gezondheid, rijkdom, levensgeluk, alles is daar door gegaan en is daar vernietigd geworden. *Ik alleen* kan er niet meer door ; ik heb geen geld meer en daarom zet men mij aan de deur.

WAAROM NOG HOESTEN ?

wanneer wij openbaarlijk verzekeren dat eene flesch **Borstsiroop De Pratere** altijd voldoende is om den geweldigsten en gevaarlijksten hoest te genezen. Alwie BORSTSIROOP DE PRATERE genomen heeft, kan niet nalaten zijne voldoening uit te drukken en zegt aan alwie het hooren wilt : « *Dat is waarlijk eene goede Borstremedie.* » Te bekomen in alle goede apotheken aan **2 franken** DE FLESCH.

Te TONGEREN, bij Swinkels en Huydts ; te Hasselt : Machiels, Veltkamp en Schoofs ; te St-Truiden : Van Hooren.

GENEZING.

— MARSEPEIN. — Welk is de oorsprong van het woord « Marsepein ? » In het jaar 1407 was het zoo een koude zomer, dat er niets groeide en de menschen hooi aten. Een klein broodje werd met veel geld betaald. Men noemde deze broodjes Markusbroodjes (Marci panes). Later werden deze broodjes gekruid en met suiker en amandelen gebakken. Toen kregen zij den naam van marsepein.

—o— Alle werken over de geneeskunde vermelden de antislijmachtige Pil van Dr Walthéry, als het beste, het gemakkelijkste en het heilzaamste van al de bloedzuiverendste middels.

— LANG IN DIENST. — Over eenige dagen stierf, te Penmaenwawr, Noord Wallis, de 94jarige Jenny Jackson.

De vrouw trad op 12jarigen ouderdom in dienst bij eene familie en bleef er onafgebroken tot op haren sterfdag.

Zij is dus gedurende 82 jaren in den zelfden dienst gebleven.

Menige dienstmeid houdt het zoolang niet uit.

Meubelen in allen aard
Spiegels, Stoven, Lampen, enz.
Op Crediet
A la Providence,
4, KAMMENSTRAAT, NABIJ DE GROENPLAATS
ANTWERPEN.
Op Crediet
van af **1 fr. per week.**
Kleederen, stoffen, pelsen, hoeden, enz.
Billijke prijzen. — Gemakkelijke conditiën.

— ZWARTE KATTEN. — Te Chatam, Island, op de kust van Ecuador, Zuid Amerika, leven groote benden zwarte katten.

Zij verblijven in de barsten van versteende lava, langs de zeekust. De katten voeden zich met visch en krabben, in plaats van muizen.

—o— AAN DE MOEDERS DER HUISGEZINNEN !!! LACHATIANA, is niet een gelacteerd voortbrengsel. Het houdt in, noch beschuit, noch fecuul, noch rijstmeel.

LACHATIANA is het ideaal voedsel, plantaardig, natuurlijk gephosphateerd, oplosbaar, smeltend en volkomen zuiver.

MOEDERS DER HUISGEZINNEN !! *gebruikt het voedsel Lachatiana* in mijdlesschen voor uwe kleine kinderen, in soepen of zelfs in droogen poeder voor uwe grootere kinderen en voor bejaarde personen.

ZWAKKE MENSCHEN ; ZIEKEN EN HERSTELLENDEN ! genieest u. Versterkt u door het gebruik van Lachatiana, voedsel dat alles overtreft. Te koop in alle apotheken en drogerijen of nog : 93 Wauthierstraat 93, Brussel-Laeken, *Kosteloze verzending door het gansche land* ; de groote doos tegen postbon van fr. 2.15.

Eene evenredige korting op den prijs wordt toegestaan voor de bestellingen van 6, 12, 15, 50, 100 doozen en meer.

— VIER OOGEN. — In Guatemala heeft men een vischsoort ontdekt welke vier oogen heeft.

Twee oogen staan langs boven aan den kop en twee langs onder.

—o— Indien gij bleek, zwak of krachteloos zijt, indien gij ondermijnd zijt door bloedeloosheid of zenuwachtigheid, geneest u door de Pil van Dr Raphaël. fr. 1,75.

Apotheken Swinkels, Vanderijst en Broeders.

— HET PERSONEEL VAN KRUPP. — Hoeveel personen zijn er in dienst in de groote werkhuizen van Krupp ?

Bijna 56,000, waarvan 4,600 die tot den bestuurlijken dienst behooren.

De werkhuizen Gruson, te Mangdeburg 4,000.

In de scheepszaten Germania vinden 4,500 personen bezigheid.

Te Annen arbeiden ook vele werklieden in de staalfabrieken.

Het kolenverbruik te Essen, beloopt tot 874,000 ton steenkolen en 455,000 ton cokes.

— **Fabriek van Pianos** : Huis B. VAN HYFTE, Nederkouter 32, (tegenover de Bagattenstraat) Gent.

De Pianos B. Van Hyfte onderscheiden zich door hunne wellluidendheid, duurzaamheid en voordeeligen prijs. *Nieuwe Pianos, in huur geweest zijnde, met grooten afslag.*

Tien jaren waarborg.

— VOOR DE MOEDERS EN DE VOEDSTERS. — *DE LACTOGÉNINE,* Plantaardig voortbrengsel, bijzonder en natuurlijk voedsel, het vormen der melk vergemakkelijkend bij de personen die voeden.

DE LACTOGÉNINE *is geen geneesmiddel.*

Bericht. — Geen enkel voortbrengsel, hoe volmaakt het ook weze, kan de melk der moeder vervangen in het voeden van den zuigeling. Maar ook moet de moederlijke melk overvloedig en rijk zijn.

Het plantaardig voortbrengsel, oplosbaar, natuurlijk en gansch zuiver, welk ik het publiek aanbied, bevorderd niet alleenlijk het vormen der melk van de moeder, maar nog geeft aan de melk al de vereischte hoedanigheden voor de normale ontwikkeling van het kind.

De Lactogénine, die geen geneesmiddel is, is aangenaam aan de smaak. Zij voedt en is gemakkelijk te verteeren. Zij wordt goed verdragen door de zwakste magen, en bevecht de uitputting door het voeden.

De Lactogénine is met grooten bijval beproefd geworden door verscheidene geneesheeren specialisten, zich bevindende aan het hoofd der bijzonderste hospitalen van het land. Op uwe aanvraag zal ik de eer hebben u hunne namen en adressen te doen kennen. Te koop overal, of nog 93 Wauthierstraat 93, Brussel-Laeken. Vrachtvrije verzending door het gansche land ; de groote doos fr. 3.75. Eene evenredige vermindering van prijs wordt toegestaan voor de bestellingen van 6, 12, 25, 50, 100 doozen en meer.

— ZOETENAAI DEN BAARD AF. — Deze kleine gemeente, met 28 inwoners, is misschien beter gekend dan de gemeente Morteau, die slechts elf inwoners telt.

Die « gemeente » heeft vier kiezers, waarvan een zelf niet kiesbaar is, namelijk de veldwachter.

Morteau is 420 hektaren groot en heeft eene begrooting van 320 fr. Kerk en school zijn er niet te vinden.

Frankrijk heeft nog andere Zoetenaai's. Bijvoorbeeld : Eyroles, met 34 inwoners ; Thionville, met 32 ; Tartre-Gaudran heeft er slechts 16.

— OUDE SCHILDPAD. — In den dierentuin van Londen is maandag eene schildpad gestorven, die vier honderd jaar oud was.

Het dier was over 350 jaar medegebracht door admiraal Francis Drake. Dan was de schildpad reeds volwassen.

—o— KORTBORSTIGHEID. (*Asthma*). — Onmiddelijke beternis, volkomene genezing door het poeder en sigaretten van *Doktor Marant*, het krachtigste en spaarzaamste geneesmiddel, te bekomen in alle apothekerijen.

Om u te overtuigen vraagt stalen *(Franco en kosteloos)* bij den algemeenen depositaris Mr Hubert Kies Apotheker Kapelstraat, Oostende.

— EIFFELTORENS. — Dank aan de ophalers vreezen de reizigers niet meer te logeeren in de kamers der hoogste verdiepingen.

Een bouwkundige wil thans te New-York een hotel bouwen op een stuk grond van dertig meters lang en drie en twintig breed. Het hotel zal 2,200 personen kunnen herbergen.

Wij moeten er nogtans bijvoegen dat het hotel 49 verdiepingen hoog zal zijn. Aldus wil het de eigenaar.

De bouwkundige heeft hem aangeraden zich met veertig verdiepingen tevreden te houden.

—o— **Pianos J. Oor Rue Neuve 83 Bruxelles.**

OM DE

MILLIOENEN

ROMAN VAN

ARNOLD BENNETT.

(5de VERVOLG.)

En Sims was verdwenen.

— Wel, lachte Arthur, zóó iets raadselachtig.

— Luister, zegde Sylviane, hem in de rede vallend. Het is inderdaad iets raadselachtigs. Mama schrijft namelijk het volgende :

« Beste Sylviane en Arthur. Even een regeltje om u te melden dat ik u een verbazingwekkend nieuwske heb mee te deelen. Het is zóó verbazingwekkend, dat ik het u niet kan schrijven. Ik moet het mondelings vertellen.

Ik ga vandaag naar Folkestone, in het Metropole. Wilt ge mij het genoegen doen, over Boulogne in plaats van over Calais naar huis te komen, dan kunnen wij elkaar te Folkestone ontmoeten. Ik hunker om u het nieuws mee te deelen, dat, voorloopig gezegd, hoofdzakelijk Arthur betreft. Ik wil er bijvoegen dat dokter Colpus er achter zit. Over vier of vijf dagen verwacht ik u dus te Folkestone. Tot zoolang *au revoir*. Mijn liefste groeten — M. C. »

— Betreft het mij ? vroeg Arthur, ten hoogste verbaasd.

Sylviane glimlachte tegen hem, met half gesloten oogen.

— Kunt ge vermoeden wat het is ? vroeg hij, meenende dat zij er meer van wist.

— In de verste verte niet. Maar, zeg — ik heb Sims antwoord gegeven zonder u eerst te raadplegen. Vindt ge dat goed ? Of heb ik er verkeerd aan gedaan.

Hij kwam naar haar toe en kuste haar. Men gelieve zich te herinneren dat de wittebroodsweken nog niet waren afgeloopen.

— Ik brand van nieuwsgierigheid, zegde Sylviane. Ge kunt er zeker van zijn, als mama zegt dat het iets verbazingwekkend is, dan is het ook verbazingwekkend.

— Dat geloof ik gaarne.

— Mama overdrijft nooit.

— Van waar is de brief gedateerd ? vroeg Arthur. En zij bezagen 't epistel, waarbij hunne hoofden weder in bedenkelijke nabijheid tot elkander kwamen maar er was geen spoor van eene plaatsaanduiding te zien.

— Mama zegde dat zij het *Hotel Cécil* een dag na ons verlaten zou, merkte Sylviane op. Ik dacht dat zij dan terstond naar Folkestone zou reizen. Maar nu zegt zij hier, dat zij eerst heden naar Folkestone gaat.

— Laten wij het aan Sims vragen.

— Ge vergeet dat Sims al verdwenen is. Op het oogenblik zit hij vermoedelijk reeds in een sneltrein naar huis.

— Ge schijnt de zeden en gewoonten van den man goed te kennen ?

— Dat doe ik, ja. Maar van een ding ben ik zeker : dat mama niet al dien tijd alleen te Londen is gebleven. Zij zou zich zoo hebben verveeld.

— Met dokter Colpus ? vroeg Arthur, met een ondeugend lachje.

— Hoe bedoelt ge dat, Arthur ?

— Wel dokter Colpus is toch nooit vervelend ? Is hij het wel ?

— Ongelukkiglijk is er iets tusschen mama en dokter Colpus.

— Ik denk nooit aan dingen die mij niet aangaan, mijn engel. Maar het viel mij op, dat de dokter het voorrecht geniet van u moeders satelliet te zijn.

— Dokter Colpus is niets voor mama. Hij is een slecht mensch.

— Niet mogelijk, kind. Maar hoe weet ge dat zoo ?

— Ik — ik — ik voel het, zegde Sylviane, kleurend.

En wederom had Arthur het zonderlinge gevoel, dat er in zijn jonge vrouw iets was, wat hij niet kon doorgronden.

— Ge weet dus feitelijk niets tegen hem ? drong hij aan.

Sylviane kuste haren echtgenoot, en hij vergold haar deze liefkozing zooals het een jongen man in de wittebroodsweken betaamt. Dat wil zeggen : met interest.

— Laten wij nu maar eens over iets anders spreken ! smeekte Sylviane. Wij zijn niet naar Montreux gekomen om te twisten over dokter Colpus.

Zij liep naar het venster, en hij volgde haar.

— Het meer is verrukkelijk, zegde Arthur.

— Als wij eens wat gingen zeilen ?

opperde Sylviane en hare oogen schitterden bij het vooruitzicht reeds van genot.

Een kwartier later dreven zij over den zonnigen blauwen plas, en dokter Colpus was verzonken in vergetelheid.

Toch scheen het dat Sylviane den brief van hare moeder niet vergeten kon : en aangezien in dien brief de naam van dokter Colpus eene niet onbelangrijke plaats besloeg, zoo dook wel dra die naam in hun gesprek weer op.

— Wat kan mama ons toch te vertelhebben ? riep Sylviane plotseling, blijkbaar van deze eene gedachte slechts vervuld.

Arthur zag haar eens oplettend aan.

— Als wij eens aan dokter Colpus telegrafeerden en het hem vroegen ? Uwe moeder zegt immers dat hij dit wonderbaarlijke ding ontdekt heeft.

— Enkel bij toeval, bracht Sylviane in het midden.

— Bij ontdekkingen speelt meestal het toeval eene groote rol. Maar — doet dokter Colpus ooit iets bij toeval ? vroeg Arthur.

Sylviane's gezicht betrok.

— Ik geloof dat gij wel weet wat het nieuwsje is, hernam Arthur. Ik geloof dat ge mij maar op heete kolen laat zitten.

— Arthur !

— Ja ja ! Gij ziet zoo schuldbewust, mijn duifje !

Hij glimlachte haar teeder toe. Maar zij barste los in tranen, en dus moest hij haar wel troosten.

Den volgenden morgend vertrokken zij naar Parijs, en op den vijfden dag na het ontvangen van den brief bereikten zij Boulogne. De zee was tamelijk wild, zoodat Sylviane opzag tegen den overtocht.

— Laten wij dan tot morgen hier blijven, stelde Arthur voor.

— Maar mama wacht ons.

— Wat hindert dat ? Mama kan wachten.

Sylviane zag naar de zee.

— Neen, ik ga liever heden nog, zegde zij. Laten wij niet langer talmen.

Terstond gingen zij aan boord en Sylviane verdween in de dameskajuit. Voor Arthur's betoog dat zij beter zou doen met op het dek te blijven, was zij ontoegankelijk.

Arthur slenterde dus gedurende den ganschen overtocht op de campagne heen en weer. Toen de krijtrotsen van Engeland in het zicht kwamen, spitste hij zijne gedachten weer op mevr. Cavalossi's boodschap. Sylviane's houding, in verband daarmee, bleef hem raadselachtig. Zij scheen zelf in te zien dat het nieuws wel iets van het grootste gewicht moest zijn — en toch leek hare nieuwsgierigheid meer flauw en half. Arthur's eigen gissingen lieten hem geheel in den steek. Zij waren in slechts eene richting, en die richting — dit wist hij — was eene onmogelijkheid.

Terwijl zij daar zoo op de voorplecht stond, voelde hij ineens van achteren een hand op zijnen schouder.

Hé, Arthur ! Wat doet gij hier ?

Hij draaide zich om, en zag een jongen man van ongeveer vijf en twintig, met een rond, glad, jongensachtig gezicht en een beslist jongensachtigen lach.

— Wat zie ik ? riep Arthur — en er volgde een krachtig handschudden.

— Wat hebt gij uitgevoerd ? vroeg de jongen van vijf-en-twintig.

— Enkel maar getrouwd, antwoordde Arthur.

— Wel, riep de vriend — en wie is er blind genoeg voor al uw gebreken geweest, om uw te willen trouwen ?

Arthur lachte, zooals iemand pleegt te lachen om de vervelende geestigheden van goede vrienden.

— Eene dame, antwoordde hij.

— Eene weduwe, wed ik ?

— Precies geraden, beste kerel, zegde Arthur ernstig.

— Wat ? Werkelijk ? — Het was nu de beurt van den vriend om verlegen te staan. Maar dan toch zeker jong ? liet hij er galant op volgen.

— Alweer geraden. Zij is achttien.

— Achtien — en weduwe ? — Komaan, ge houdt mij voor den gek.

— Mijn zoon, ik ben nog niet lang genoeg getrouwd om grappen te verkoopen ten koste van mijne vrouw. Zij trouwde voor het eerst op den leeftijd van zestien jaren — en voor zij een halven dag getrouwd was, stierf haar man. Begrijpt ge het nu ?

— Perfect. Neem mij niet kwalijk dat ik weer zoo tactloos was. Ik kan mij dat maar niet afwennen... En, als ik vragen mag, zonder onbescheiden te zijn. — zijt gij nu op huwelijksreis ?

— Geweest. Het is de laatste dag.

— En Arthur zuchtte onwillekeurig.

(Wordt vervolgd.)